

Najboljši učenec.

Živel je v jutrovej deželi pobožen puščavnik. Oznanjeval je nevernikom vero v Krista. Živahno so se mu oči blestele, kadar koli je pripovedoval o ljubezni božjej. Veselje mu je sijalo iz njih, kadar je videl, da seme, katero vže mnogo let seje, dober sad obrodeva. Ali srce mu je pokalo od žalosti, videč, da tudi marsikako zrno pade na suha nerodovita tla. Da bi ljudstvo svetih naukov ne pozabilo, izbere si nekaj učencev, kateri naj bi po njegovej smrti razširjali vero v Krista. Iskreno je ljubil učence, in učenci so ljubili njega. A najmlajši mu je bil še posebno pri srci. Nekoč vprašajo učenci puščavnika, zakaj mlajšega bolje ljubi nego li druge. „Ali mar ne spolnujemo vsi enako tvojih ukazov in naukov? Ali te smo kdaj žalili ali kaj družega storili, da nas ne vidiš tako rad, kakor najmlajšega, katerega mnogo bolj odlikuješ?“ Puščavnik poda vsakemu učencu drobnega ptička ter ne reče ničesar. „Kaj hočemo s tem?“ vprašajo ga učenci.

Vzemite in poiščite si kraj, kjer vas nihče ne vidi. Kadar tak kraj najdete, umorí naj vsak svojega ptička in potlej pridite zopet k meni.“ Učenci se molčeč razidejo ter si gredó iskat kraja, kjer bi vsak neopazovan zvršil to čudno in neusmiljeno povelje puščavnikovo. Ne dolgo in vrnejo se. V roki pa imajo — o joj! vsak svojega mrtvega ptička. Z hladnim srecem so zvršili povelje puščavnikovo. „Kje je najmlajši? Kod hodi, da se tako dolgo ne vrne,“ poprašujejo učenci drug drugega. Tudi ta pride, ali povelja puščavnikovega ni spolnil. „Kaj? ali ti nisi spolnil mojega povelja? Ali ti, ljubljeneec moj, tako slušaš svojega učitelja in očeta?“ Vže so mislili učenci, da se bode puščavnik z nevoljo obrnil od neposlušnega učenca.

Ali mladenič odgovori z boječim glasom: „Gospod! ko sem zrl v to temno očesce nedolžne živalice, ki me je tako milo pogledovalo, zdelo se mi je da vidim v njem Njega, kateri je ustvaril nebo in zemljo. Spomnil pa sem se pri tem besed, ki si nam jih ti govoril in dejal, da je Bog poysod, da nas vidi tudi tam, kjer nas ne vidi nobeno oko človeško. Prostora, kjer bi me ne bil nihče videl, našel nisem. Zatorej oprosti, o gospod, da nisem zvršil tvojega povelja.“

Puščavnik povzdigne svoje oči k nebu ter z hvaležnim srecem zakliče: „O Bog! spolnil si mi moje želje, tvoje besede niso izgubljene, obrodile bodo, tako se nadejam, stoteri sad.“ — Ostali učenci spoznajo, da niso bili na pravem potu.

Nedolžne ptičke pa, ki so bili žrtva lehkomiselnih učencev, puščavnik na povelje božje zopet oživi.

(Na slovenski preložil M. Bregant.)

— x —

Volk in pastirji.

(Basen.)

Pastirji so janjčka zaklali, spekli in jedli. Prišel je mimo volk, — in videč jih pri tako dobri južini, dejal je: „No, koliko hrupa in vpitja, ako bi bil jaz to storil!“

Nekateri ljudje radi pozabijo, da ni vsakemu vsega sméti.

— x —